

Echo Sanktuarium
ECHO SANKTUARIUM
FORUM SACRAMENTUM

Matki Bożej w Cudy Wielmożnej Pani Poznania na Górze Przemysła w Poznaniu

nr 103 /Wielkanoc 2023

NA FRANCISZKAŃSKIEJ

Nowy rok Pański 2023 rozpoczął się dla nas i całego Kościoła pod znakiem odejścia do Pana sp. Benedykta XVI (Josepha kard. Ratzingera / + 31 grudnia 2022). W czwartek, 5 stycznia, online uczestniczyliśmy w jego uroczystości pogrzebowej, której przewodniczył Ojciec Święty Franciszek. Zgodnie z informacją z Kurii Prowincjalnej każdy z kapłanów zobowiązany został do ofiarowania Mszy świętej za Zmarłego.

W okresie kolędowym, w sobotę, 21 stycznia, wieczornej Mszy świętej w Sanktuarium przewodniczył o. Prowincjał Wojciech Kulig, a była ona sprawowana w intencji wszystkich dobrodziejów, współpracowników, grup duszpasterskich oraz sympatyków Sanktuarium i Klasztoru.

W tym roku, w sumie już po raz dwudziesty, odbyło się w naszym kościele „Różańcowe Jerycho Miasta Poznania”, czyli siedmiodobowa adoracja wynagradzająco-błagalna. Rozpoczęła się ona tradycyjnie 2 lutego, w święto Ofiarowania Pańskiego, w południe. W wieczornej Mszy świętej o godz. 18.00, pod przewodnictwem ks. Rektora Jana Frąckowiaka, wzięto udział Metropolitalne Wyższe Seminarium Duchowne. Czuwanie przed Najświętszym Sakramentem przez kolejne doby prowadziły: poznańskie dekanaty, grupa pokutna, wspólnoty FZŚ i Rycerstwa Niepokalanej, inne grupy kościelne oraz osoby indywidualne. Adoracji przede wszystkim towarzyszyła modlitwa różańcowa z rozważaniami. W programie oprócz Mszy świętych była także Godzina Miłosierdzia o godz. 15.00 i o godz. 3.00, a o godz. 21.00 Apel Jasnogórski, a po nim Godzinki o Przemienieniu Pańskim. Codziennie o. Lucjan Ubysz wygłaszał rozważanie podczas Apelu poświęcone wybranym sanktuariom maryjnym, a o. gwardian Leszek Klekociuk tradycyjnie przewodniczył Mszy św. o północy. W sobotę, 4 lutego, Mszy św. o godz. 12.00 przewodniczył bp Jan Glapiak, biskup pomocniczy, wieloletni uczestnik Różańcowego Jerycha Miasta Poznania. W czwartek, 9 lutego, „Jerycho” zakończyło się Mszą świętą o godz. 12.00 i aktem zawierzenia przed cudownym wizerunkiem Matki Bożej.

W dniach 6-8 marca miała miejsce kanoniczna wizytacja klasztoru przez o. Prowincjała Wojciecha Kuliga, któremu pomagali o. Ekonom Bogdan Wroński i o. Sekretarz Piotr Kurek. W poniedziałek, 6 marca, po obiedzie odbyło się kanoniczne rozpoczęcie wizytacji w kaplicy adoracji, a następnie w klasztorze ustalenie szczegółowego programu, a potem pierwsze rozmowy i prace wizytacyjne. We wtorek o. Prowincjał wraz z o. Gwardianem złożyli wizytę Ks. Abpowi Metropolicie St. Gądeckiemu. Wieczorem, po Mszy świętej, miało miejsce spotkanie o. Prowincjała z przedstawicielami grup duszpasterskich. W środę, przed obiadem, wspólne nawiedzenie cmentarza na Junikowie i modlitwa przy grobach naszych współbraci. Wieczorem msza święta konwentualna, a po kolacji kapituła na zakończenie wizytacji.

Środą Popielcową, 22 lutego, rozpoczęliśmy tegoroczny Wielki Post, który wraz z początkiem kwietnia dobiega już końca.

*Wszystkim Czytelnikom „Echa Sanktuarium”
błogosławionego świętowania uroczystości
Zmartwychwstania Pańskiego 2023*

życzy

*Wspólnota Franciszkanów przy Sanktuarium Matki Bożej
w Cudy Wielmożnej w Poznaniu*

25 LAT ISTNIENIA DUSZPASTERSTWA APOSTOLSTWA TRZEŹWOŚCI ARCHIDIECEZJI POZNAŃSKIEJ

Duszpasterstwo Apostolstwa Trzeźwości Archidiecezji Poznańskiej obchodziło w grudniu 2022 r. 25 lat istnienia. Pierwsze spotkanie DAT odbyło się w wigilię uroczystości Niepokalanego Poczęcia NMP, 7 grudnia 1997 r. w kościele parafialnym Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej przy ulicy Mariackiej 15 w Poznaniu. W 1998 r. tworzyła się struktura spotkań DAT na probostwie Duszpasterza Trzeźwości ks. Jana Bartkowiaka i ks. Jana Stachowiaka, współtwórcy Duszpasterstwa. W styczniu 1998 r. odbył się pierwszy opłatek Apostolstwa Trzeźwości z ich udziałem. Zorganizowano dyżury dla osób zainteresowanych problemem alkoholowym. Z powodu braku odpowiedniego miejsca nie mieliśmy możliwości prowadzenia dyżurów telefonicznych. Na systematycznych dniach

skupienia, organizowanych w każdą pierwszą sobotę miesiąca, mieliśmy w programie rozważanie Tajemnic Różańcowych i 15-minutową medytację, Eucharystię, Koronkę do Miłosierdzia Bożego i wspólnotowe spotkanie w salce parafialnej. Po każdym dniu skupienia odbywał się Mityng Otwarty. DAT organizował w karnawale bezalkoholową zabawę w salce parafialnej. Sala wypełniła się po brzegi. Wszystko przygotowane było przez uczestników.

W grudniu 2002 r. minęło pierwsze 5 lat działalności. Program spotkań wzbogaciliśmy dzieleniem się o świadectwa dotyczące wprowadzania w życie rozważanych tajemnic różańcowych. Powstała też inicjatywa pielgrzymowania śladami Jana Pawła II. Na szlak do Zakopanego wyruszyliśmy we wrześniu przez Częstochowę, Wadowice i Kraków, czyli miejsca, które odwiedził Jan Paweł II, aby modlić się za Jego przykładem o trzeźwość narodu.

Od 2005 r. służbę Archidiecezjalnego Duszpasterza Trzeźwości, objął ks. kan. Paweł Pawlicki. Od grudnia tamtego roku zmieniliśmy miejsce naszych spotkań i od tej chwili zbieramy się w Sercu Miasta Poznania, w Sanktuarium Matki

Bożej w Cudy Wielmożnej na Wzgórzu Przemysła. Gościnni Franciszkanie udostępniłi nam salkę, w której organizujemy różne spotkania. W dalszym ciągu odbywają się dni skupienia w każdą pierwszą sobotę miesiąca poświęcone Matki Bożej Niepokalanej, po których zapraszamy na Mityngi Otwarte. W 2006 r. udało się zorganizować bezpłatne Porady Adwokackie i Dyżury Duszpasterskie od godz. 17-tej w każdy czwartek, które obecnie kontynuowane są w Kancelarii Prawnej w Poznaniu po uprzednim uzgodnieniu pod numerem telefonu podanym na stronie internetowej DAT. W ramach kolejnej pielgrzymki śladami Jana Pawła II spotkaliśmy się z kardynałem Stanisławem Dziwiszem w Krakowie w Pałacu Arcybiskupim. Wielkim przeżyciem stała się chwila pobytu w Sali, z okna której Jan Paweł II toczył dialogi z młodzieżą. W sierpniu 2007 r., spotkaliśmy się po raz pierwszy na Cytadeli w Poznaniu, gdzie świętowanie rozpoczęliśmy uroczystą Mszą Świętą w intencji Trzeźwości. Koncertowały liczne zespoły oraz śpiewała dla nas Eleni. Było wiele atrakcji dla każdego, szczególnie dla dzieci, wiele stoisk z fachową literaturą, możliwość uzyskania bezpłatnych porad od fachowców itp.

1 grudnia 2007 r. świętowaliśmy 10. rocznicę powstania Duszpasterstwa Trzeźwości. Wśród nas był ks. Arcybiskup Stanisław Gądecki. Były to wyjątkowe rekolekcje adwentowo – trzeźwościowe, poprowadzone przez ks. bpa G. Balcerka, ks. W. Kondratowicza i ks. L. Woźnicę.

We wrześniu 2008r. wyruszyliśmy śladami Jana Pawła II dwoma autokarami do Rzymu i byliśmy uczestnikami audiencji środowej papieża Benedykta XVI. Program przepojony był modlitwą i atmosferą pielgrzymkową oraz obejmował wiele miejsc i atrakcji. Pielgrzymkę prowadził ks. kan. Paweł Pawlicki.

W 2015r. DAT zorganizował Święto Trzeźwości przy Katedrze Poznańskiej z uroczystą Mszą Świętą koncelebrowaną przez ks. abpa Stanisława Gądeckiego w asyście Duszpasterzy Trzeźwości. Z inicjatywy ks. Arcybiskupa ufundowane zostały tornistry dla dzieci z wyposażeniem szkolnym, które można było wygrać w różnych konkursach. Można było również zwiedzić Bramę Poznania i skorzystać z konsultacji ze specjalistą w sprawie problemu alkoholowego.

Jubileusz 20 lat istnienia Ośrodka Duszpasterstwa Apostolstwa Trzeźwości Archidiecezji Poznańskiej obchodzony był w 2017 r. Uroczystości z tego tytułu mieliśmy przyjemność obchodzić wraz z naszą scholą (w 5. rocznicę jej powstania), jak również z Ojcami Franciszkanami, duszpasterzami Sanktuarium Matki Bożej w Cudy Wielmożnej.

Jubileusz 25 lat istnienia Ośrodka Duszpasterstwa Apostolstwa Trzeźwości Archidiecezji Poznańskiej obchodzony był w 2022 r. Nadmienić pragniemy, że w 2022 r. minęło także 25 lat wynagradzania Matce Bożej Niepokalanej za grzechy pijaństwa i innych uzależnień oraz 10 lat działalności naszej Scholi.

Nasze duszpasterstwo nadal funkcjonuje przy Sanktuarium Matki Bożej w Cudy Wielmożnej Pani Poznania i kościele pw. Św. Antoniego z Padwy na Wzgórzu Przemysła, ul. Franciszkańska 2 w Poznaniu. DAT kontynuuje swoją służbę poprzez zapraszanie księży Prelegentów na trzeźwościowej w okresie Wielkiego Postu pierwszą sobotę miesiąca spotykamy się w Sanktuarium na nabożeństwie wynagradzającym Matce Bożej Niepokalanej odmawiając Różaniec Św. z 15 min. medytacją, a następnie uczestnicząc we Mszy Św. Duszpasterstwa Apostolstwa Trzeźwości, w intencji wynagradzającej Niepokalanemu Sercu Maryi za obelgi, wzgardy, bluźnierstwa i wszelkie zło wynikające z nadużywania alkoholu i innych uzależnień oraz z prośbą o Boże błogosławieństwo dla modlących się i ich rodzin. W styczniu każdego roku mamy spotkania opłatkowe połączone z modlitwą o pogodę ducha i śpiewaniem kolęd przy akompaniamencie Scholi. W lutym każdego roku DAT bierze udział w siedmiodobowym Jerychu Różańcowym Miasta Poznania. W okresie wiosennym i jesiennym DAT uczestniczy w Narodowym Kongresie Trzeźwościowym w Toruniu. Ks. kan. Paweł Pawlicki Duszpasterz Trzeźwości przekazuje tam sprawozdanie

z działalności DAT w Archidiecezji Poznańskiej. W dalszym ciągu uczestniczymy corocznie w Ogólnopolskiej Pielgrzymce Duszpasterstw na Jasną Górę z udziałem prelegentów i Mszą Św. o północy, a wczesnym rankiem Droga Krzyżowa kończącą spotkanie trzeźwościowe na Jasnej Górze.

Niemałym sukcesem DAT jest pełnienie funkcji organizatora europejskich rekolekcji trzeźwościowych w Medjugorje, odbywających się od 5 lat. W programie rekolekcji jest: codzienna Eucharystia, adoracja Jezusa w Najświętszym Sakramencie, Różaniec na Podbro (góra objawień), Droga Krzyżowa (Kryżevac), konferencje, świadectwa, zwiedzanie ciekawych miejsc na Bałkanach. W tym roku zapraszamy na VI Europejskie Rekolekcje Trzeźwościowe w Medjugorje u Matki Bożej Królowej Pokoju. Tematem tegorocznych rekolekcji będzie „Z Maryją ku Pięknemu Trzeźwemu Życiu”.

Nadmienić należy, że rozpoczęliśmy współpracę z Krucjatą Wyzwolenia Człowieka. Nasza współpraca polega na zmniejszeniu spożycia alkoholu w Polsce. Środki do osiągnięcia tego celu to: ustanowienie państwowego monopolu sprzedaży detalicznej alkoholu, ograniczenie punktów sprzedaży alkoholu (pora nocna), zakaz reklamy alkoholu, zakaz sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych, znaczne podniesienie ceny na alkohol, podniesienie wieku uprawnionych do zakupu alkoholu do 21 lat. W naszym działaniu, którego celem jest dobro rodziny, liczymy na wsparcie Kościoła i wielu Urzędów Państwowych i Samorządowych.

Wszystkie wydarzenia, które miały miejsce w minionych 25 latach, zawieramy Bogu i Matce Bożej, jak również każdego 14-tego dnia miesiąca za wstawieniem św. Maksymiliana Kolbe, Patrona trzeźwości, w Sanktuarium Matki Bożej w Cudy Wielmożnej Pani Poznania na Wzgórzu Przemysła.

Informacje na temat spotkań mieszczą się na stronie internetowej DAT oraz na oficjalnym profilu Facebook Duszpasterstwa.

Serdecznie dziękuję za możliwość podzielenia się relacją z działalnością DAT.

Ks. Kan. Paweł Pawlicki, Duszpasterz Apostolstwa Trzeźwości

REKOLEKCJE DUSZPASTERSTWA APOSTOLSTWA TRZEŻWOŚCI (3-5 MARCA 2023)

Nauka I: Konieczność walki z nałogami

W Ewangelii (Mt 5, 20-26) Jezus powiedział do swoich uczniów: „Jeśli wasza sprawiedliwość nie będzie większa niż uczonych w Piśmie i faryzeuszów, nie wejdziecie do królestwa niebieskiego. Słyszeliście, że powiedziano przodkom: Nie

zabijaj; a kto by się dopuścił zabójstwa, podlega sądowi. A Ja wam powiadam: Każdy, kto się gniewa na swego brata, podlega sądowi”. Właśnie brak miłości wraz z grzechami ciężkimi i nałogami są przyczyną naszego zatrzymania się w rozwoju duchowym. Takim grzechem, a jednocześnie chorobą, przy której zatrzymujemy się, jest alkoholizm. Warto rozważyć ogólnie temat uzależnień.

Tak naprawdę wszyscy jesteśmy grzesznikami. Zobaczmy, obok Jezusa na krzyżu wisało dwóch łotrów. To obraz nas wszystkich. Różnica między łotrami nie jest w wielkości, czy jakości ich grzechów, ale w tym, że jednego Jezus nie obchodził, a drugi zwrócił się do Jezusa: „Panie pomnij na mnie, gdy będziesz w raju!”. I usłyszał od Jezusa słowa: „Jeszcze dziś ze Mną będziesz w raju”. A więc w naszym życiu to jest ważne, aby przylgnąć do Jezusa, iść przez życie wraz z Nim w przyjaźni.

Księga Rodzaju opisuje fakt, gdy Pan Bóg kazał Lotowi opuścić Sodomę i udać się w góry. Lot jednak prosił, aby mógł iść do małego miasteczka Soar (por. Rdz 19, 15-22). Pan Bóg uszanował wolną decyzję Lota, jednak skutki tej samowoli, jaką było pozostanie w okolicy Sodomy, były fatalne. Soar było miasteczkiem grzechu i w końcu Lot musiał je też opuścić, ale w sytuacji gorszej niż gdyby od razu usłuchał Boga i poszedł w góry. Lot nie wybrał od razu woli Boga, nie przylgnął do Boga jak dobry łotr z krzyża.

Zastanówmy się czego obrazem jest Soar, do którego udał się Lot, jakiego stanu naszego serca? Jest to stan, gdy człowiek jest gotów oddać Bogu wszystko, z wyjątkiem tego jednego, bo to może drobiazg, może grzech lekki. Mówimy o stanie człowieka, który dla Boga nie chce zrezygnować z jakiejś rzeczy, czyli w tej jednej sprawie ma złą wolę. Zobaczmy, nieraz o alkoholikach mówi się, że to dobry człowiek, tylko to jedno, gdyby przestał pić. Nałóg tak potrafi zagarnąć wolę człowieka, że pragnie tylko nałogu. Gdybyśmy chcieli kupić prezent alkoholikowi, to wydaje się, że on na nic nie czeka tylko na pół litra.

Inna jest sytuacja, gdy ktoś chce zerwać ze swoim przywiązaniem, nałogiem, ale jest słaby, upada, nie wychodzi mu. W jego jednak woli, w decyzji następują próby zerwania, ja tego nie chcę, chcę z tego wyjść. Nałóg od strony moralnej to jest nałogowe trwanie woli w złym tzn. ja nie chcę z tego wyjść, bo mi się to podoba. Gdy taki nałóg złej woli dotyczy ważnej rzeczy, to przy braku postanowienia poprawy, nie jest możliwa dobra sakramentalna spowiedź. Spowiedź wymaga postanowienia poprawy.

Zła wola w rzeczach małych, jako grzech lekki, nie czyni spowiedzi nieważną. Człowiek jednak nie ma możliwości rozwoju. Według św. Jana od Krzyża, pojedynczy upadek nawet w cięższy grzech przynosi mniejsze zło, niż nawyk złej woli, choćby w rzeczy mniej ważnej. Człowiek nie wzniesie się do Boga bez zerwania ze złą wolą, nawet w sprawie drobnej.

Ewangelia uczy, „nie możecie służyć Bogu i mamonie”, czyli nie jest możliwa

miłość do Boga z całego serca, gdy trwa przywiązanie do czegokolwiek poza Bogiem. Według św. Jana od Krzyża ptak przywiązany, choćby najcieńszą nitką, nie wzleci, dopóki jej nie zerwie. Balon przymocowany palikami i linami nie wzleci, dopóki nie odwiążemy ostatniej liny. Kto nie chce zerwać z ostatnim przywiązaniem, pozostanie przeciętny, bez głębszej modlitwy, zamknięty na rozwój duchowy.

W czym może być nasze serce? Czasami to są pieniądze. Materializm prowadzi do wielkiego zła, zaciemnienia umysłu i odrętwienia woli. Mogą to być grzechy w dziedzinie seksualnej, a także pycha żywota. O tych trzech dziedzinach mówi Pismo Święte. Jest to „pożądliwość ciała, pożądliwość oczu i pycha tego życia” (1J 2,16).

Warto pomyśleć, co jest moim Soar? Czasami to mogą być rzeczy drobne w które uciekamy w złym stanie emocjonalnym. Ale takim Soar są też poważne uzależnienia, do których zaliczamy między innymi alkoholizm. Czasem dla alkoholu traci się wszystko co się posiada, wynosi się także rzeczy z domu.

Pan Bóg chciał, aby Lot poszedł w góry, tzn. uwolnił się od wszelkiego przywiązania. Bez tego i bez modlitwy nie można marzyć o miłosnym zjednoczeniu z Bogiem. Nie chodzi o to, aby nie mieć nic, ale chodzi o to, aby mieć serce wolne. Przywiązania są jak gęste mgły, przez które nie dociera światło Boże. Można wiele pracy wkładać w duchowość, ale według św. Jana od Krzyża, gdyby niektórzy połowę tej pracy włożyli w zerwanie z nawykiem, to więcej postąpiliby przez miesiąc niż przez lata trwając w nałogu. Troską mistrzów duchowych jest to, aby prowadzić do oderwania, które pozwoli na ześrodkowanie wszystkich sił w Bogu. Trzeba prosić Boga o łaskę wolności serca. Wyrwanie z nałogu jest łaską.

Księga Ezechiela naucza: „jeśli by występny porzucił wszystkie swoje grzechy, które popełnił, a strzegł wszystkich moich ustaw i postępowałby według prawa i sprawiedliwości, żyć będzie, a nie umrze: nie będą mu poczytane wszystkie grzechy, jakie popełnił (...) A gdyby sprawiedliwy odstąpił od swej sprawiedliwości i popełnił zło, naśladując wszystkie obrzydliwości, którym się oddaje występny, czy taki będzie żył? Żaden z wykonanych czynów sprawiedliwych nie będzie mu poczytany” (Ez 18, 21-28).

Ważne więc jest w jakim kierunku idziemy. Ten właściwy kierunek jest od gorszego do lepszego. Nawet, gdy ktoś jest blisko Boga też powinien iść ku jeszcze lepszemu.

Jesteśmy tylko ludźmi, chcemy zachowywać przykazania, postanawiamy poprawę, ale często nic nam z tego nie wychodzi. Czasem ludzie nawet mówią, że mam stale te same grzechy.

Niektórzy nie chcą iść ku lepszemu, a nawet przestają chodzić do kościoła, rezygnują z sakramentów, bo nie wierzą w możliwość przemiany. Tak może być w alkoholizmie, erotomanii, narkomanii, hazardzie. Także nikotynizm jest dość

powszechny. Palenie papierosów najczęściej uznajemy, co prawda, za grzech lekki. Niektórzy nawet się z tego nie spowiadają. Jednak taki nałogowy grzech, przy nałogu złej woli, polegającym na tym, że ja nie chcę z tego zrezygnować, zatrzymuje człowieka w rozwoju duchowym. Zwłaszcza ta postawa jest niszcząca, że nawet dla Boga nie chcę z tego zrezygnować. Lepszą jest postawa, że ktoś chce i walczy mimo, że mu nie wychodzi. Kiedyś przyjdzie zwycięstwo. Dobrze wiedzieć i o tym, że badania wykazują, że zejścia śmiertelne na raka prawie w 50 procentach są z powodu palenia papierosów i picia alkoholu, z akcentem na papierosy.

Przeszkodą rozwoju są nie tylko typowe nałogi, ale także grzechy przeciw miłości bliźniego, np. nałogowe ocenianie innych, obmawianie, potępienie drugich, przy usprawiedliwianiu siebie. Tymczasem miłość, przebaczenie, dobre słowo jest podstawowe w naszym rozwoju, bo dotyczy najważniejszego przykazania miłości. Niestety w naszej Ojczyźnie jest wiele niezgody, nienawiści, hejtu, kłótni na tle politycznym, nawet w tej samej rodzinie.

Jeśli chcemy nawrócić się, mamy dobrą wolę, to trzeba wtedy zdecydowanie zdać się na Boga. Chodzi o to, że nie moje wspaniałe energie okażą się zwycięskie, ale zwycięska okaże się łaska Boga. Psalm 127 naucza: „Jeżeli Pan domu nie zbuduje, na próżno się trudzą ci, którzy go wznoszą. Jeżeli Pan miasta nie ustrzeże, strażnik czuwa daremnie. Daremny jest dla was wstawać przed świtem, wysiadywać do późna - dla was, którzy jecie chleb zapracowany ciężko; tyle daje On i we śnie tym, których miłuje” (Ps 127). A więc Pan jest tym, który daje nam łaskę zwycięstwa.

List do Galatów uczy nas: „Ku wolności wyswobodził nas Chrystus. A zatem trwajcie w niej i nie poddawajcie się na nowo pod jarzmo niewoli” (Ga 5,1). Bóg swoją łaską prowadzi nas do wolności. A więc ważnym jest zdanie się na Boga. Największe formy braku miłości i wolności to nienawiść, niechęć do innych, wrogość, wzajemna niechęć. Skrajny wyraz tej niechęci między ludźmi to są wojny, w których nienawiść i mordowanie innych objawia się w sposób skrajny. Nienawiść to jest zniewolenie niechęcią i nieżyczliwością. Zobaczmy, piekło to jest stan wiecznej nienawiści, braku nawet odrobiny miłości.

Drugi krok AA to uznanie, że siła większa od nas samych może przywrócić nam zdrowie. I trzeci krok wskazuje, że ta siła większa to jest Bóg, dlatego oddaliśmy nasze życie opiece Boga.

Św. Franciszek z wielką pokorą na górze Alwerni modlił się: „Kim Ty jesteś Panie, a kim ja?”. Uznawał wielkość i wspaniałość Boga, a swoją niemoc. Czuł się całkowicie zależny od Boga. Ta postawa jest bliska tym, którzy na drodze 12 kroków leczą się z nałogów. Ta postawa całkowitej zależności od Boga jest ważna dla każdego człowieka.

Trzeba się liczyć z tym, że czasami nasze upadki są dopuszczone przez Boga, aby nas utwierdzić w pokorze i żebyśmy przestali liczyć na siebie, a zwrócili się

o pomoc do Boga. Świętość to nie jakaś własna siła, ale w poczuciu swojej słabości radykalne oddanie się Bogu. Ta ufność Bogu jest podstawowa. Zwycięstwo jest łaską.

Powierzyć życie Bogu to nie jest jakiś akt jednorazowy, gdy mówimy „Panie oddaję się Tobie”, ale chodzi o wejście w systematyczną modlitwę, rozumianą nie jako pewne odklepanie, ale kontakt miłości z Bogiem, rozmowa z nim, systematyczne, codzienne trwanie. Trzeba zacząć się modlić i trzeba być wytrwałym w tym postanowieniu.

Znana jest historia zwycięstwa Dawida w walce z Goliatem. Dawid miał procę a Goliat był po zęby uzbrojony. Dawid wystrzelił z procy kamień, który utkwiał w czole Goliata. Goliat wypowiadał się przeciw Bogu Izraela i ten Bóg zwyciężył. Dawid wcześniej modlił się do Boga, polecał Bogu tę walkę i w ten sposób zwyciężył.

Bardzo ważne jest to wołanie do Boga, liczenie na Jego pomoc, zdecydowana ufność. Wszystko, co dzieje się dla naszego zbawienia, to jest łaska Boża. Trzeba za wszystko dziękować, co Bóg czyni dla nas i radować się z tego, co On czyni. Izajasz mówi o Bogu: „Jak kogo pociesza własna matka, tak Ja was pocieszać będę; w Jerozolimie doznacie pociechy. Na ten widok rozraduje się serce wasze, a kości wasze nabiorą świeżości jak murawa” (Iz 66, 14).

W psalmie 66 czytamy: „Przyjdźcie i patrzcie na dzieła Boga: dokonał dziwów pośród synów ludzkich. Morze na suchy ląd zamienił; pieszo przeszli przez rzekę: wielce Nim się radujmy!” (Ps 66, 1-7, 16 i 20).

Szczególnie zwróciłbym uwagę na te słowa psalmu: „Morze na suchy ląd zamienił; pieszo przeszli przez rzekę”. Jest to nawiązanie do przejścia Izraelitów przez Morze Czerwone i potem przez Jordan. Jest to przejście w sposób cudowny, mocą Boga z najgłębszej niewoli ku wolności. To wspomnienie wydarzeń każe i nam zaufać Bogu, że z najgłębszych uzależnień i problemów życiowych możemy być wprowadzeni mocą Boga.

o. Józef Kaźmierczak OFMConv, Dobra Szczecińska

PREZENTACJA KSIĄŻKI „800 LAT FRANCISZKANÓW ŚWIECKICH NA ZIEMIACH POLSKICH”

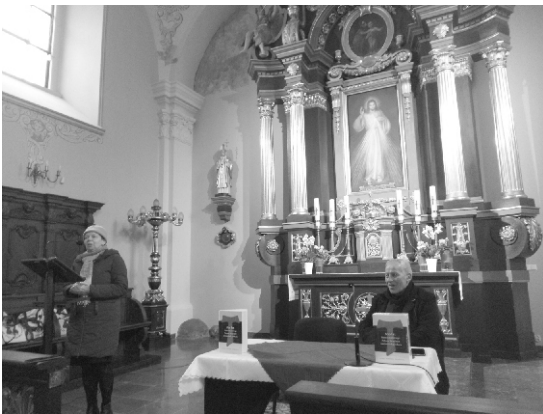
Franciszkanie świeccy świętowali w 2021 roku jubileusz 800-lecia istnienia III Zakonu św. Franciszka, działającego obecnie pod nazwą Franciszkańskiego Zakonu Świeckich. W ramach wielu uroczystości i wydarzeń miała miejsce konferencja naukowa w Gnieźnie w dniach 11-12 listopada 2021 r., zorganizowana przez Radę Narodową FZŚ.

Owoce tej konferencji naukowej jest publikacja pt. „800 lat Franciszkańskiego Zakonu Świeckich na ziemiach polskich”, wydana pod redakcją

o. dra Alojzego Pańczaka OFM, zawierająca wszystkie referaty wygłoszone podczas konferencji w Gnieźnie. Prezentacja i promocja tej publikacji, zorganizowana przez Radę Narodową FZŚ przy współpracy miejscowej wspólnoty franciszkanów świeckich, miała miejsce w klasztorze Franciszkanów Konwentualnych na Górze Przemysła w Poznaniu w dniu 11 marca 2023 roku.

W prezentacji uczestniczyli: o. Alojzy Pańczak OFM – prowadzący prezentację, o. Wincenty Dobrzykowski OFM – delegat prowincjała prowincji św. Franciszka z Asyżu w Poznaniu, o. Michał Baranowski OFMConv - biblista, prof. Zofia Kurzawa – historyk i współpracownik Franciszkanów w dziedzinie naukowej, s. Emilia Nogaj - przełożona narodowa FZŚ oraz zaproszeni prelegenci: prof. Tomasz Jasiński OFS, dr Wojciech Jasiński OFS, dr Magdalena Marcinkowska, o. Salezy Tomczak OFM oraz Siostry i Bracia ze wspólnot FZŚ regionu poznańskiego.

Spotkanie promocyjne rozpoczął o. Leszek Klekociuk OFMConv. – gwardian i asystent miejscowej wspólnoty FZŚ, który powitał wszystkich obecnych

s. Emilia Nogaj - przełożona narodowa FZŚ

Publikacja pokonferencyjna

o. Alojzy Pańczak OFM - prowadzący prezentację

i wyraził radość z prezentacji tej pozycji w murach tego klasztoru. Uczestników prezentacji powitała także przełożona narodowa FZŚ w Polsce – s. Emilia Nogaj, która podziękowała o. Alojzemu Pańczakowi, prelegentom i wszystkim innym osobom, mającym swój udział w powstaniu tego dzieła. S. Emilia Nogaj zaprosiła wszystkich uczestników do zakupu prezentowanej książki, która niewątpliwie w sposób niebywały, w oparciu o pracę

naukową, poszerza naszą wiedzę o historii tercjarstwa na ziemiach polskich.

Następnie prof. Tomasz Jasiński, profes miejscowej wspólnoty franciszkanów świeckich, przedstawił książkę i scharakteryzował wszystkie zawarte w niej referaty.

prof. Tomasz Jasiński OFS - prezentujący publikację

W ocenie prof. Jasińskiego ta książka jest wielkim osiągnięciem naukowym, nie tylko w propagowaniu tercjarstwa franciszkańskiego, naszej religijności, ale jest również świadectwem naukowym. Określił tę pozycję wydawniczą jako pionierską, ponieważ po raz pierwszy w tak obszerny sposób zostały zaprezentowane kwestie związane z funkcjonowaniem Trzeciego Zakonu w Polsce. Omawiana książka nie jest monografią o Franciszkańskim Zakonie Świeckich, gdyż prezentuje tylko wybrane zagadnienia z dziejów zakonu franciszkańskiego od przybycia pierwszych franciszkanów na ziemię polskiego do I połowy XX wieku.

Prof. Jasiński omówił procedurę przygotowania książki do druku. Dzięki konsekwencji o. Alojzego Pańczaka zostały zebrane wszystkie wygłoszone w czasie konferencji naukowej referaty, a dr Agnieszka Królczyk, pracownik biblioteki kórnickiej dokonała korekty tych tekstów. Recenzentami powyższej pracy naukowej zostali prof. dr hab. Andrzej Radziwiński i dr hab. Leszek Zygmunt. Ukazała się ona w wydawnictwie naukowym FNCE w Poznaniu.

Następnie prof. Jasiński zaprezentował główne tezy wszystkich wygłoszonych w Gnieźnie i zamieszczonych w książce referatów. Wśród referatów znajdują się dwa autorstwa braci z naszej wspólnoty franciszkanów świeckich, a mianowicie prof. Tomasza Jasińskiego, dotyczący powstania pierwszych konwentów franciszkańskich na ziemiach polskich, oraz dra Wojciecha Jasińskiego, piszącego o powiązaniach franciszkanów z jednym z najważniejszych rodów czeskich Rozenbergów na podstawie ważnego dla tego rodu pewnego dokumentu.

Z innych referatów w publikacji wymienić można m. in.:

- referat o. dra Alojzego Pańczaka, opisujący problem tercjarstwa wg kroniki Jana Komorowskiego,
- referat dr Magdaleny Marcinkowskiej, prezentujący druki tercjarzkie od XVI do XVIII w., w większości modlitewniki dla tercjarzy, które są świadectwem kultury tamtych czasów,

- referat o. Salezego Tomczaka, przedstawiający życie zakonne u reformatów w Wielkopolsce w różnych konwentach oraz tercjarzy związanych z tymi konwentami,

Uczestnicy prezentacji

W prezentowanej publikacji swoje referaty zamieścili także: ks. dr Adam Szot, dr Błażej Kurowski OFM, prof. dr hab. Roland Prejs OFM Cap, dr hab. Agata Mirek CFMI, mgr lic. Grzegorz Filipiuk OFM Cap., dr Solan Dąbrowski OFM oraz dr hab. Aleksander Sitnik OFM.

Książka posiada dwa indeksy: jeden osobowy a drugi z nazwami miejscowości. W podsumowaniu prof. Tomasz Jasiński powiedział, że zaprezentowana książka pełni posługę religijną, poszerza wiedzę o historii franciszkanów, umacnia nas i jest znakomitą pozycją naukową.

Na koniec o. Alojzy Pańczak wręczył prelegentom, przedstawicielowi wydawnictwa FNCE i zaproszonym gościom egzemplarze autorskie, a uczestnicy prezentacji mieli możliwość uzyskać autografy autorów referatów na zakupionych książkach.

Po zakończonej prezentacji wszyscy uczestnicy spotkali się przy kawie, gdzie była możliwość prowadzenia rozmów z prelegentami i wymiany poglądów w serdecznej, bratersko-siostrzanej atmosferze.

- referat prof. dra hab. Zdzisława Gogoli OFMConv. prezentujący Trzeci Zakon św. Franciszka w okresie międzywojennym w prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię oraz

- referat prof. dr hab. Elżbiety Bernadetty Puchalskiej-Dąbrowskiej OFS, omawiający postać św. Elżbiety Węgierskiej w dawnym polskim piśmiennictwie franciszkańskim,

Wręczenie egzemplarzy autorskich

br. Jerzy ofs

„WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSZTUSOWY”

W ramach cyklu katechez na temat tegorocznego roku duszpasterskiego, tym razem tekst wielkiego papieża ostatnich czasów, Benedykta XVI (+ 31 grudnia 2022).

Benedykt XVI, Posynodalna adhortacja apostołska *Sacramentum caritatis* – O Eucharystii, źródle i szczycie życia i misji Kościoła (fragmenty)

6. „Oto, wielka tajemnica wiary!”. Tym wyrażeniem wypowiedzianym natychmiast po słowach konsekracji, kapłan głosi sprawowane misterium i odsłania swój zachwyt nad substancjalną przemianą chleba

i wina w Ciało i Krew Pana Jezusa, rzeczywistością, która przekracza wszelkie ludzkie zrozumienie. W istocie Eucharystia jest w całym tego słowa znaczeniu „tajemnicą wiary”, „streszczeniem i podsumowaniem całej naszej wiary” (Katechizm KK, 1327). Wiara Kościoła jest istotowo wiarą eucharystyczną i karmi się ona w szczególny sposób przy stole Eucharystii. Wiara i sakramenty to dwa uzupełniające się aspekty życia kościelnego. Wzbudzona przez głoszenie słowa Bożego, dzięki łasce wiara karmi się i wzrasta w spotkaniu ze zmartwychwstałym Panem, które realizuje się w sakramentach: „Wiara wyraża się w obrzędzie a obrzęd zwiększa i umacnia wiarę” (Dokument synodalny, Propositio, 4). Dlatego też sakrament Ołtarza pozostaje zawsze w centrum życia Kościoła; „dzięki Eucharystii, Kościół odradza się ciągle na nowo!” (Benedykt XVI, Homilia, 7 maja 2005). Im żywsza jest wiara eucharystyczna w Ludzie Bożym, tym głębsze jest jego uczestnictwo w życiu kościelnym poprzez świadome przyłgnięcie do misji, jaką Chrystus powierzył swoim uczniom. Świadczy o tym sama historia Kościoła. Każda wielka reforma wiąże się, w jakiś sposób, z odkryciem w wierze obecności eucharystycznej Pana wśród swego ludu. (...)

14. (...) Eucharystia to Chrystus, który nam się daje, budując nas nieustannie jako swoje ciało. Dlatego w silnym wzajemnym powiązaniu pomiędzy Eucharystią, która buduje Kościół, i samym Kościołem, który sprawuje Eucharystię (por. Jan Paweł II, Encyklika *Redemptor hominis*, 20), pierwotną przyczyną jest ta, która wyraża się w stwierdzeniu: Kościół może celebrować i adorować tajemnicę Chrystusa obecnego w Eucharystii właśnie dlatego, że sam Chrystus pierwszy mu się dał poprzez ofiarę Krzyża. Możliwość „czynienia” Eucharystii przez Kościół jest całkowicie zakorzeniona w darze, jaki Chrystus złożył z samego siebie. Również i tutaj znajdujemy przekonujący aspekt słów św. Jana: „On pierwszy nas umiłował” (1J 4, 19). Tak więc

i my w każdej celebracji wyznajemy prymat daru Chrystusa. Wpływ przyczynowy Eucharystii na początek Kościoła objawia definitywnie uprzedniość nie tylko chronologiczną, ale także ontologiczną Jego umiłowania nas „najpierw”. Przez całą wieczność, On jest tym, który pierwszy nas umiłował.

15. Eucharystia zatem konstytuuje byt i działanie Kościoła. Dlatego też starożytność chrześcijańska określała tym samym wyrażeniem *Corpus Christi* ciało zrodzone z Dziewicy Maryi, Ciało eucharystyczne oraz to Ciało, którym jest Kościół (por. Dokument synodalny, *Propositio*, 5). Ten fakt mocno obecny w Tradycji ułatwia nam wzrastanie w świadomości nierozzerwalnej więzi między Chrystusem i Kościołem. Pan Jezus dając siebie samego w ofierze za nas, poprzez swój dar skutecznie zapowiedział tajemnicę Kościoła. Jest znaczące, że druga modlitwa eucharystyczna, wzywając Parakleta formułuje w ten sposób modlitwę o jedność Kościoła: „aby Duch Święty zjednoczył nas wszystkich przyjmujących Ciało i Krew Chrystusa”. Ten cytat pozwala pojąć, jak rzeczywistość sakramentu Eucharystii stanowi jedność wiernych w kościelnej komunii. Eucharystia ukazuje się nam w ten sposób u początków Kościoła jako tajemnica komunii (por. św. Tomasz z Akwinu, *Suma teologiczna*, III, q. 80, a. 4).

16. Sobór Watykański II przypomniał, że „pozostałe (...) sakramenty, tak jak i wszystkie kościelne posługi i dzieła apostołstwa, wiążą się ze świętą Eucharystią i ku niej zmierzają. W najświętszej Eucharystii zawiera się bowiem całe dobro duchowe Kościoła, to znaczy sam Chrystus, nasza Pascha i Chleb żywy, który przez swoje ożywione przez Ducha Świętego i ożywiający Ciało daje życie ludziom i w ten sposób zaprasza i pobudza, żeby samych siebie, swoją pracą i wszystkie rzeczy stworzone wraz z Nim składali w ofierze” (SW II, Dekret *Presbyterorum ordinis*, 5). Tę ścisłą relację Eucharystii ze wszystkimi pozostałymi sakramentami i z życiem chrześcijańskim pojmuje się w całej głębi kontemplując tajemnicę samego Kościoła jako sakramentu (por. Dokument synodalny, *Propositio*, 14). Sobór Watykański II stwierdził w tej kwestii, że „Kościół jest w Chrystusie jakby sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego (SW II, Konst. *Lumen gentium*, 1). Kościół, jako „lud – jak mówi św. Cyprian – zgromadzony w jedności Ojca, Syna i Ducha Świętego” (*De Orat. Dom.*, 23, PL 4, 553) jest sakramentem trynitarniej komunii.

Fakt, że Kościół jest „powszechnym sakramentem zbawienia” (SW II, Konst. *Lumen gentium*, 48) ukazuje, jak „ekonomia” sakramentalna określa ostatecznie sposób, w jakim Chrystus, jedyny Zbawiciel, dosięga poprzez Ducha naszej egzystencji w swoistości jej bytowania. Kościół przyjmuje siebie i tym samym siebie wyraża w siedmiu sakramentach, poprzez które łaska Boża wpływa konkretnie na egzystencję wiernych, aby całe ich życie, odkupione przez Chrystusa, stało się ofiarą miłą Bogu.

Zapraszamy na:

Msze św. w dni powszednie o godz.

7.00, 9.00 i 18.00

w niedziele i uroczystości o godz.

7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 12.30 i 18.00

Nowennę do św. Antoniego

w każdy wtorek po Mszy św. o godz.

9.00 i 18.00

Nowennę do Matki Bożej w Cudy Wielmożnej

w każdy czwartek po Mszy św. o godz.

9.00 i 18.00 (Msze św. przed ołtarzem Matki Bożej)

UWAGA! Podczas każdej nowenny odczytywane są prośby, które zanosimy za przyczyną Matki Bożej i św. Antoniego. Prośby można składać na tacę lub do odpowiedniej skarbony w kościele. Każda czwartkowa Eucharystia o 18.00 jest Mszą św. składkową w polecanych intencjach, które można składać w zakrystii.

Codzienna całodzienna adoracja

Najświętszego Sakramentu

Codzienna koronka do Miłosierdzia Bożego o godz. 15.00

Codzienny różaniec o godz. 17.30

Spowiedź codziennie na początku każdej Mszy św.,

a od poniedziałku do piątku w godzinach:

10.00 – 12.00 i 15.10 – 17.00.

Numer do druku przygotowali:

o. Michał Baranowski – redakcja

Joanna Całka – opracowanie graficzne i redakcja

Listy prosimy kierować na adres:

Redakcja "Echa Sanktuarium", Klasztor Franciszkanów

ul. Franciszkańska 2, 61-768 Poznań

lub na kontakt e-mail:

m.baranowski@ofmconv.opoka.org.pl

KLASZTOR FRANCISZKANÓW

ul. Franciszkańska 2, 61-768 Poznań,

www.poznan.franciszkanie.pl

poznan@franciszkanie.gdansk.pl